Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1126/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.45.164/2025/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz és abban a Fővárosi Ítélőtábla 4.Kf.700.188/2025/4. számú ítélete, valamint a Kúria Kfv.III.45.164/2025/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.

[2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló peres eljárás során megállapított tényállás szerint az ügy lényege az alábbiakban foglalható össze. Az indítványozó 2023. október 20. és 2024. május 15. között a […] Rendőrkapitányság állományában kiemelt főelőadó beosztásban teljesített szolgálatot. 2024. január 1. napján kelt szolgálati panaszában megbízási díj, valamint pótlékkülönbözet kifizetését kérte. Panaszában arra hivatkozott, hogy 2023. október 20. napjától a […] Rendőrkapitányság vezetőjének szóbeli megbízása alapján a munkakörébe nem tartozó feladatokat is el kellett látnia. Szolgálati panaszát a […] Vármegyei Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: alperes) megalapozatlanságra hivatkozással határozatával (a továbbiakban: határozat) elutasította.

[3] A határozat hivatkozott a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (3) bekezdésében foglaltakra, mely szerint díjazás csak akkor jár, ha az (1) bekezdés *c)* pontja szerinti többletfeladat ellátásával jelentős többletmunkát végez és a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörrel való megbízás nem eseti jellegű. A határozat szerint az indítványozó esetében ezen feltétel fennállása nem volt megállapítható, hiszen e feladatok egy részét már korábban is ellátta, másrészt a

megbízás csak eseti jellegűnek volt tekinthető. A hivatásos pótlék mértéke vonatkozásában az elutasítás indoka az alábbiakban került meghatározásra. Az alperes az indítványozó szolgálati beosztásához és munkaköréhez kapcsolódóan a hivatásos pótlékának mértékét a nem alapfeladatot ellátó kategóriába soroltan állapította meg a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokhoz, és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendelet 1. § *a)* és *b)* pontja alapján. Az indítványozó szolgálati beosztása és munkaköre nem minősül a szerv alapvető rendeltetését megvalósító szolgálati beosztásnak, ezáltal csak a nem alapfeladatot ellátó kategóriába lehetett őt sorolni.

[4] 1.2. Az indítványozó a határozat ellen megbízási díj megfizetésére kötelezés és hivatásos pótlék iránti különbözeti igényének érvényesítése végett keresetet nyújtott be a Pécsi Törvényszékhez. Kérte, hogy részére fizessék meg a kereseti kérelmében megjelölt megbízási díjat a többletfeladatok ellátásáért, mert azok a rendes munkájához képest jelentős idő- és munkatöbbletet jelentettek. Érvelése szerint a hivatásos pótlékát tévesen, alacsonyabb mértékben állapították meg, mert ténylegesen bűnügyi elemző-értékelő alapfeladatokat végzett, ezért szerinte helytelenül sorolták a „nem alapfeladatot ellátó" szolgálati ághoz. Véleménye szerint az állománytáblázatban szereplő besorolás nem tükrözte a tényleges, rendszeresített szolgálati beosztását és feladatait, ezért annak adatait és az erre alapított alperesi besorolást is vitatta. Az alperes szerint az indítványozó által ellátott többletfeladat ideiglenes, meghatározott időtartamra szóló feladat volt 2023. október 20. és 2024. január 14. között, erre tekintettel külön megbízási díj nem jár, mert a Hszt. 102. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján a hivatásos állomány tagja a rendes szolgálati idején belül, külön ellentételezés nélkül köteles lehet a saját beosztásához nem tartozó, de végzettségének és képzettségének megfelelő, a szervezeti egység feladatkörébe tartozó feladatokat is ellátni. Az alperes azt is hangsúlyozta, hogy a feladat ellátása miatt túlóra nem keletkezett, és a többlettevékenység az indítványozó teljes szolgálati idejének mindössze 12,5%-át tette ki.

[5] A Pécsi Törvényszék az indítványozó keresetét elutasította. A bíróságnak arról kellett döntenie, hogy egyrészt a perbeli időszakban hatályos Hszt. irányadó rendelkezései értelmében az indítványozó részére járt-e a megbízási díj, továbbá a hivatásos pótlék vonatkozásában a különbözet arra való tekintettel, hogy a részéről kifejtett tevékenység alapfeladatot ellátó kategóriába volt-e sorolható. A bíróság a megbízási díjra vonatkozó szabályozás vizsgálatát követően (Indokolás [50]–[52]) megállapította, hogy az indítványozó többletmunkát végzett ugyan, azonban az nem minősült jelentősnek a mérték szempontjából, illetőleg a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörrel való megbízása eseti jellegűnek volt minősíthető, annak ellenére, hogy azt összefüggő időszakban kellett ellássa. A bíróság részletesen vizsgálta a hivatásos pótlék megállapítására vonatkozó jogszabályokat és arra a következtetésre jutott

(Indokolás [38]–[44]), hogy az alperes az állománytáblázattal és a vonatkozó jogszabályokkal összhangban határozta meg a hivatásos pótlék mértékét. A bíróság szerint az állománytáblázat rendelkezései kógens jellegűek, azokat az alperes jogosult és köteles meghatározni, és ezek alapján kell vizsgálni a szervezeti besorolást, valamint az egyes szolgálati beosztások helyét. Bár nem volt vitás, hogy az indítványozó végzett bűnügyi elemző-értékelő feladatokat, ezt nem kizárólagosan tette, és szervezetileg nem tartozott a bűnügyi szolgálati ághoz. Ezért a bíróság szerint nem lehetett őt az „alapfeladatot ellátó" kategóriába sorolni, így az alperes helyesen állapította meg a hivatásos pótlék mértékét.

[6] Az indítványozó fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság döntését a 4.Kf.700.188/2025/4. számú ítéletével helybenhagyta.

[7] A jogerős ítélettel szemben az indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria Kfv.III.45.164/2025/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta tekintettel arra, hogy az indítványozó nem jelölte meg a Kp. 118. § (1) bekezdésében foglalt befogadhatósági okot (Indokolás [10]–[12]).

[8] 2. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő az Abtv. 27. § (1) bekezdésére alapított panaszát, amelyben a Fővárosi Ítélőtábla 4.Kf.700.188/2025/4. számú ítélete, valamint a Kúria Kfv.III.45.164/2025/2. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit jelölte meg. Az indítványozó álláspontja szerint a bíróságok a kereseti kérelmét túlformalizált módon értelmezték, és ezzel a jogvita érdemi eldöntéséhez szükséges alkotmányos vizsgálatot nem végezték el. A panasz hangsúlyozza, hogy nem azt állítja, hogy a bíróságok szakjogilag téves következtetésre jutottak. Az indítványozó azt állítja, hogy a támadott bírói döntések az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos minimumkövetelményeknek nem felelnek meg, mert a bíróságok a per központi jelentőségű jogi érveit és perdöntő bizonyítékait alkotmányosan értékelhető módon nem dolgozták fel. Az indítvány tárgya ezért nem szakjogi felülbírálat, hanem kizárólag a bírói döntések alkotmányossági kontrollja.

[9] Az indítvány szerint a támadott bírói döntések nem adtak értékelhető választ arra a központi jogkérdésre, hogy milyen indokolás alapján zárta ki a bíróság az alapfeladat-jelleg tartalmi vizsgálatát és miért kizárólag az állománytáblázat formális besorolására alapozták döntésüket.

[10] Panaszában az indítványozó kifejti, hogy a másodfokú bíróság felhívására külön beadványban részletesen előadta a tanú érdekeltségével, vallomásának hitelességével, az elemző-értékelő jelentések szakmai minősítésével és a vezetői döntések összefüggéseivel kapcsolatos kifogásait, továbbá bizonyítási indítványt is tett egyes jelentések becsatolására. Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy kifogást nem terjesztett elő, miközben maga a jogerős ítélet is hivatkozik a kiegészítő beadványból származó elemekre. Álláspontja

szerint ezért a másodfokú ítélet indokolása a peranyaggal ellentétes és önellentmondó, ráadásul a kiegészítő beadvány tartalmát sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem vizsgálta érdemben. Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság torzítva értelmezte a perbeli előadását, nevezetesen azt, hogy az általa végzett adminisztratív, stratégiai és taktikai elemző-értékelő tevékenység az ORFK utasítás és az SZMSZ alapján szélesebb körben, rendszerszinten hasznosuló elemzői feladatnak minősült. Az indítványozó szerint a bíróságok ezt a tevékenységet érdemi vizsgálat és indokolás nélkül kizárták, és kizárólag a lokalizált elemzői munkát tekintették relevánsnak és az attól eltérő, az SZMSZ-ben meghatározott, rendszerszinten hasznosuló tevékenységi kategóriákat a vizsgálat köréből kizárták. A bíróság ugyanakkor maga is rögzítette, hogy az indítványozó bűnügyi elemző-értékelő tevékenységet végzett, azonban arra hivatkozással, hogy azt nem kizárólagosan végezte, mégis arra a következtetésre jutott, hogy nem tartozott a bűnügyi szolgálati ághoz. A bíróság ezzel a ténylegesen ellátott szolgálati tevékenységet formális szervezeti besorolásra redukálták.

[11] Az indítványozó kereseti kérelme nem kizárólag az általa ténylegesen végzett bűnügyi elemző-értékelő tevékenység alapfeladatként történő elismerésére irányult, hanem attól elkülönülten, a tartósan és rendszeresen végzett, a szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatok után a megbízási díjra való jogosultság vizsgálatának kérdését is magában foglalta. Ezt a kérdést szerinte önállóan kellett volna vizsgálni, függetlenül attól, hogy a bíróság miként ítélte meg az alapfeladat-jellegre vonatkozó érvelését. Az indítványozó kifogásolja azt is, hogy a másodfokú bíróság az általa hivatkozott kúriai precedenst pusztán azért nem tekintette alkalmazhatónak, mert annak alapügye a katasztrófavédelemhez kapcsolódott. Álláspontja szerint a bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy a precedensben megfogalmazott általános jogértelmezési szempontok a jelen ügyben végzett rendszeres többletfeladatokra is alkalmazhatók-e. A bíróság ezzel szemben a kúriai döntés alkalmazhatóságát kizárólag az alapügy ágazati sajátosságára hivatkozva zárta ki, anélkül, hogy vizsgálta volna az elvi tartalom általános érvényesülését a Hszt. hatálya alá tartozó szolgálati jogviszonyok körében, ami a kúriai precedens elvi tartalmának leszűkítéséhez vezetett.

[12] A felülvizsgálati kérelem befogadhatósága kapcsán az indítványozó szerint a Kúria nem korlátozhatta volna a vizsgálatát kizárólag az indítványozó által megjelölt befogadhatósági ok formai vizsgálatára, hanem köteles volt a felülvizsgálati kérelem tartalmából felismerhető befogadhatósági okok vizsgálatára is, különösen az alapvető eljárási jog sérelmére alapított indokok tekintetében. Ehhez képest a Kúria a felülvizsgálati kérelmet olyan indokolási hiányosságokra hivatkozva utasította vissza, amelyek megkövetelése a törvényben meghatározott befogadási feltételek tényleges szigorítását, ezáltal a rendkívüli jogorvoslathoz való hozzáférés alkotmányos

garanciájának kiüresítését eredményezte, és az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jog sérelmét valósította meg.

[13] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26-27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29-31. § szerinti feltételeket.

[14] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljárt bírósághoz címezve. Az indítványozó jogi képviselője a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó döntését 2026. január 29. napján vette át, az alkotmányjogi panaszt 2026. március 23. napján, határidőben terjesztette elő, a főtitkári hiánypótló felhívásnak szintén határidőben tett eleget.

[15] 3.2. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó a sérelmezett kúriai végzéssel zárult ügyben felperes volt, jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, magánszemélyként indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll.

[16] 3.3. Az Abtv. 52. §-a szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az indítványozó a kiegészített alkotmányjogi panaszában megjelölte az Abtv. 27. §-át, amely alapján az alkotmányjogi panasz eljárást kezdeményezte, a sérelmezett bírósági döntéseket, valamint az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, így a határozott kérelem követelményének a beadvány e tekintetben megfelel.

[17] 3.4. Az indítványozó panaszában a Kúria felülvizsgálat befogadását megtagadó, Kfv.III.45.164/2025/2. számú végzését és a Fővárosi Ítélőtábla 4.Kf.700.188/2025/4. számú ítéletét is támadta. Az Alkotmánybíróság korábban már állást foglalt a tekintetben, hogy a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, így a Kúria döntése megfelel az Abtv. 27. § (1) bekezdésben foglaltaknak, ezért alkotmányjogi panasszal támadható {lásd például: 3245/2019. (X. 17.) AB végzés, Indokolás [14]; 3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [11]}.

[18] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi végzése alkotmányjogi panasszal az általános szabályok szerint önállóan is támadható. Ilyen esetben az Alkotmánybíróság a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül csak akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg. A Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdésére alapított döntése mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül. Minderre tekintettel a Kúria végzése és azon keresztül a Fővárosi Ítélőtábla ítéletének állított alaptörvény-ellenessége is vizsgálható jelen eljárásban {lásd például: 3032/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [29]–[31]}.

[19] 3.5. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasznak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet kell tartalmaznia, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést kell felvetnie. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.

[20] Figyelemmel a 2. pontban leírtakra, az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét abban látja, hogy a bíróságok a jogvita elbírálását tartalmi vizsgálat helyett formális szempontokra szűkítették, valamint, hogy a per eldöntése szempontjából meghatározó bizonyítékokat nem vetettek alá érdemi vizsgálatnak, és azok értékeléséről nem adtak alkotmányosan értékelhető indokolást. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelme pedig abból ered, hogy a Kúriának a kérelem tartalmából felismerhető befogadási okokat is értékelnie kellett volna, különösen az alapvető eljárási jog sérelmére vonatkozó érveket. Az indítványozó szerint a visszautasítás olyan többletkövetelményeken alapult, amelyek ténylegesen szigorították a törvényi befogadási feltételeket, és ezáltal sértették a jogorvoslathoz való jogát.

[21] Az Alkotmánybíróság következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető gyakorlata szerint az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {lásd: 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Az Alkotmánybíróság nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a jogszabályok értelmezése alapvetően az egyedi ügyekben eljáró hatóságok és bíróságok feladata, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány

alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}. E körben ugyanakkor az Alkotmánybíróság arra is utal, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező indokolási kötelezettség alkotmányos követelményéből az fakad, hogy a bíróság döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően köteles számot adni {lásd például: 3370/2023. (VII. 19.) AB végzés, Indokolás [27]}.

[22] Az Alkotmánybíróság jelen esetben megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének állított sérelmével összefüggésben az eljáró bíróságok bizonyíték-értékelését kifogásolta, melyek vizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül esik, függetlenül az indítványozó állításainak helytállóságától vagy éppen azok helytelenségétől. A bíróság az ügy érdemében kellő, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének megfelelő részletességű indokolással adott számot a jogi álláspontjáról az alkotmányjogi panasz alapját képező ügyben. Önmagában az a tény, hogy az indítványozó a bíróságok jogértelmezését nem osztja, még nem adhat azonban alapot alkotmányjogi panaszra. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog nem értelmezhető akként, hogy az magában foglalná az indítványozó számára kedvező döntés meghozatalának jogát {lásd például: 3510/2023. (XII. 1.) AB végzés, Indokolás [10]}.

[23] A jogorvoslathoz való jog indítványban állított sérelme körében az Alkotmánybíróság utal arra, hogy az Alaptörvény különbséget tesz a bírósághoz fordulás joga [XXVIII. cikk (1) bekezdés] és a jogorvoslathoz való jog [XXVIII. cikk (7) bekezdés] között. A hatóság döntésével szemben megindított közigazgatási per egyszerre tesz eleget a bírósághoz fordulás jogából [XXVIII. cikk (1) bekezdés], valamint a jogorvoslathoz való jogból [XXVIII. cikk (7) bekezdés] eredő követelményeknek {lásd pl.: 1335/2026. (VI. 26.) AB végzés, Indokolás [32]}. Az alkotmányjogi panasz a jogorvoslathoz való jog állított sérelmével kapcsolatos indokolása nem ad elő olyan önálló, az Abtv. 29. §-a szerinti feltétel fennállását önmagában megalapozó érvelést, amely kellő következtetési alapul szolgálhatna a jelen esetben a panasz befogadásához.

[24] Az Alkotmánybíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény vizsgált cikkelyeivel összefüggésben nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem tartalmaz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem.

[25] 4. Mindezen szempontokra figyelemmel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva – az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz befogadását az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 2.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szomora Zsolt Tamás s. k.,
alkotmánybíró